

Tiedotuslehti 4/2008

Vapautetut

Jyväskylän katulähetys ry

Joulurauhaa 2008

Plogissa Sirkku Chambers kysyy: "Kelpaako tällainen mies Jumalalle?"
sivut 4-5

Varapyörä-projekti sai vetäjän. Katarina Pölkki esittelyssä sivulla 9.

Vuoden 2008 katulähetystyöntekijä Helena Konttinen, sivu 10

Miksi meitä rakastetaan?

Miksi Jumala rakastaa meitä ihmisiä ja koko ihmiskuntaa? Vastaus löytyy Raamatusta Joh.3:16 “Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä”.

Jumala rakkaudessaan puhui Jeesuksesta “tämä on minun rakas poikani johon minä olen mielistynyt”. Miksi Hän oli mielistynyt poikaansa, kyllähän me ihmisetkin rakastamme omia lapsiamme, mutta rehellisiä ollaksemme ihmisrakkaus ei useinkaan ole pyyteetöntä, vaan siihen liittyy jokin ehto, “kun olet niin ja teet niin, olet kiltisti, niin silloin olet hyväksytty ja rakastettu”.

Taivaallinen Isämme ei toimi näin, vaan Hänen rakkautensa on ehdotonta. Olen useasti miettinyt, mikä on sellainen rakkaus joka saa uhraamaan oman poikansa, tuntuu näin ihmismieleen kerrassaan käsittämättömältä, onko tämä ollenkaan rakkautta.

Raamatun alkulehdillä on kertomus syntiinlankeemuksesta, jolla oli ja on tuhoisat seuraukset, jos ei olisi valmistettu anteeksiantoa ja armoa. Kaikki tämä armo ja anteeksiantamus on tullut osaksemme Jeesuksen ristinkuoleman kautta. Jeesus sovitti Golgatan keskimäisellä ristillä syntimme ja sairautemme, mutta se on jokaisen henkilökohtaisesti vastaanotettava ja uskottava. Henkilökohtainen usko Jeesuksen sovitustyöhön on pelastava kadotukselta.

Jumala teki tämän kaiken meille vapaaehtoiseksi, Hän ei pakota ketään uskomaan vaikkakin me ihmiset usein haluaisimme jopa puoliväkisin käännäyttää ihmisiä uskoon.

Jumala rakasti ja rakastaa meitä ihmisiä koska Hän on antanut meille iankaikkisuushengen, hengen joka on kuolematon, iankaikkinen

Mitä tämä kaikki merkitsee katulähetykselle, työssämme, olemme sitten palkattuina työntekijöinä, vapaaehtois-työntekijöinä, luottamustoimissa tai muuten rinnalla kulkijoina? Kaikessa työssämme meidän tulisi pitää kirikkaasti

esillä Jumalan sanaa, aitoa rakkautta ja välittämistä. Joudumme usein kohtaamaan erilailla haavoittuneita, rikkirevittyjä asiakkaitamme ja lähimmäisiämme, joille pienikin huomaavainen sana kuunteleminen, kuulluksi tuleminen on niin merkittävä asia, että emme aina voi edes käsittää sitä. Emme voi kuin hämmästellä sitä, miten pienistä palasista monenkin ihmisen elämä koostuu. Jos niistä jokin palanen murtuu, se voi suistaa hänet raiteiltaan. Sen jälkeen saattaa mennä pitkäkin aika, että saa koottua taas kaikki ennalleen.

Nämä asiat vaativat meiltä vierellä kulkijoilta herkkää vaistoa, kuinka lähestyä tällaista kompastunutta, haavoittunutta lähimmäistämme ettemme haavoittaisi lisää. Se tekee erityisen kipeää kun on jo vereslihalla ja tuntuu, että kaikki on menetetty. Tehtävämme on näissä tilanteissa kannustaa ja rohkaista nousemaan ylös ja aloittaa uudelleen elämän murusien kerääminen. Näitä tilanteita voi tulla useitakin, mutta siitä huolimatta meidän ei tule lanistua, vaan kannustaa uuteen alkuun ja pysyä rinnalla. Sitä he kaipaavat ettei heitä lisää lyötäisi, vaan tulisivat hyväksytyiksi virheistään huolimatta.

Meillä katulähetyksessä on monia esimerkkejä siitä, kuinka voi saada elämänsä

kohdalleen, nousta ylös ja päästä kiinni aitoon elämään. Monikin meistä on käynyt kantapääopiston, jossa olemme saaneet löytää elämällemme uuden suunnan, sen on valmistanut Jeesus ristinkuolemallaan. Tämä sama mahdollisuus on valmistettu jokaiselle, jos vain nöyrtyy sen vastaanottamaan.

Nöyrin kiitokseni jäsenistölle luottamuksesta syyskokouksessa uudelleenvälittäni johdosta ja kiitos myös Mirjan, Tapion ja Artturin puolesta. Kiitos kaikille työntekijöillemme, esirukoilijoille (te näkymättömät, jotka omissa kammioidessanne rukoilette), Lopuksi haluan kiittää kaikkia yhteistyökumppaneitamme, lukijoitamme ja tukijoitamme. Meitä kaikkia tarvitaan, käykäämme yhdessä toisiamme tukien ja toinen toistemme kantaen Gal.6:2..

Nöyrästi pyydän Jumalan siunausta meille jokaiselle tulevalle vuodelle 2009..

Pekka Arposuo

Kiitämme Jumalaa...

- Hyvästä työyhteisöstä
- Jumalan antamasta uudesta armon päivästä.
- Jeesuksen syntymästä.

Rukoilemme Jumalaa...

- Herätystä jyvässeudulle
- Työtovereiden puolesta
- Uutta intoa työhön
- Särkyneiden sydämien puolesta

On jouluyö

*On jouluyö, sen hiljaisuutta
yksin kuuntelen ja sanaton
on sydämeni kieli.
Vain tähdet öistä avaruutta
pukee loistaen
ja ikuisuutta kaipaa avoin mieli.
Näin sydämeeni joulun teen ja
mieleen hiljaiseen
taas Jeesus-lapsi syntyy uudelleen.
Näin sydämeeni Joulun teen*

Kristinuskon kallein aarre on sanoma Jumalan armosta Jeesuksessa Kristuksessa. Kaikki ne lupaukset, jotka oli visusti tallennettu Vanhan Testamentin kirjoituksiin Jumalan armon ilmestymisestä, saivat Jouluyönä täyttymyksensä. “Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden; jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus.” Hämmästyttävällä tarkkuudella profeetta Jesaja lausuu aivan kuin olisi itse ollut seimen äärellä ja seurannut vierestä kaikkea tätä jouluyön ihmettä ja kirkkautta. “Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu, jonka hartioilla on herraus, ja

hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas.” Ja tuosta valtakunnasta “Herraus on olevan suuri ja rauha loppumaton - se perustetaan ja vahvistetaan tuomiolla ja vanhurskaudella nyt ja iankaikkisesti. Herran Sebaotin kiivaus on sen tekevä.”

Muutamalla lauseella – seitsemän sadan vuoden päästä - profeetta piirtää hämmästyttävän selvän kuvan mitä Jeesuksen syntymä merkitsi: Hänen jumalallinen olemuksensa ja nimensä, Jumalan valtakunnan murtautumisen ihmisten keskelle tuon ainoan Vanhurskaan kärsiessä tuomion ihmiskunnan syntien tähden sekä Rauhanruhtinaan tuoma iankaikkinen rauha.

Tätä kirjoittaessa Jouluni on vielä prosessin alla. Ruminoin niin kuin vanha hengellinen termi sanoo asioiden märehimisestä. Pimeä vuoden aika on riistänyt minulta parhaimman terän – joku minussa ei suostu hoputettavaksi. Ei usko ole mihinkään kadonnut – vuodenaika

on vain hidastanut menoa. Kuulun niihin pohjoisten kansojen ihmisiin jotka kaamosaika jotenkin käpertää - - unelmoin valkeasta Joulusta. Oma osuuteni Joulun “tekemisessä” on vuosi vuodelta yhä enemmän kallistunut ulkonaisesta sisäiseen. En ole kovin innostunut päälle liimatuista joulufiliksistä. Tämän on osa joulutunnelmaani. Se herkistää mieleni. Katselen öistä avaruutta ja tähtitaivasta. Se saa minut kaipaamaan ikuisuutta. En tunne yksinäisyyttä enkä turvattomuutta. Tunnen ihmisen pienuutta ja keskeneräisyyttä. Vapahtajani edessä olen sanaton ja ihmettelen.

Olipa elämän tilanteemme miten synkkä tahansa, meidän ei tarvitse jäädä pimeyteen. Saat olla väsynyt, heikko ja rikkinäinen. Saat olla epätäydellinen ja epäonnistunut. Saat olla keskeneräinen. Hän ei vaadi suorituksia. Luota vain Vapahtajaan. Ei tarvitse olla valmis, joulunakaan.

Esko Jantunen

Cafe Raksa sai uudeksi nimeksi Vellikello

Varapyörä projektin vetäjä **Katarina Pölkki** järjesti Cafe Raksasta nimikilpailun. Uudeksi nimeksi ehdotettiin mm. Cafe Mission, Cafe Steert Mission, Ruokala Kärrynpyörä, Kankitien Ruokkis, Katariinan Kammari, Cafe Maritta, Cafe Majakka, Cafe Valon talo, Lounasruokala Kanki, Cafe-Aatos, Cafe Aulis, Keidas, Cafe Maukas, Cafe Sydämen Asialla, Lounaskahvio My Way, Lounasravintola Street Apetit, Lounasruokala VaraPyörä.

Kirpparin Villen keksimä Katulähehtyksen uusi kahvila sai nimeksi **Lounasruokala Vellikello**. Logon on piirtänyt **Hanna Ulvinen**, joka työskentelee Varapyörän kotipalvelussa. Emäntänä jatkaa edelleen **Tarja Kärkkäinen**, joka loihtii meille toinen toistaan upeampia ruokailuelämyksiä. Päivittäin valmistetaan noin 120 lounasta ja lisäksi erilliset

Katarina Pölkki esittelee Vellikellon logoa työntekijäkokouksessa.

tilausruokailut ja pitopalvelu iltaisin ja viikonloppuisin. Sopimusasiakkaille lounaskuljetus ja ateriakuljetuspalvelua ollaan

aloittelemassa vuoden alussa.

Kahvilana Vellikello on avoinna klo 9-14 ja lounas mahdollisuus 11-13

Kelpaako tällainen mies Jumalalle?

Viime päivinä olen joutunut pätkäilemään nöyryyttä ja nöyrytmistä. Lomalla on aikaa miettiä. Menneellä viikolla koin rikkoneeni kahta ihmistä vastaan. Oma tunto naputti, mutta pohdin pitkään, että onko tämä nyt niin iso asia, ja mitä nuo ihmisetkin nyt ajattelevat ja teenkö itseni vielä enemmän naurettavaksi. Viimeiseen saakka selitin itselleni: ei se nyt niin tärkeää ole...

Omatunto ei kuitenkaan antanut periksi. Mutta minulta kesti kolme päivää, ennen kuin sain lähetettyä anteeksi-pyytömeilin heille. Oh! Miksi ihmeessä nöyryminen on niin vaikeaa? Anteeksi-pyyttäminen on melkein kuin kuolemaa tekisi! Sitä kai se onkin...

Luin jokin aika sitten Vapaakirkon aiemman kirkkokunnanjohtajan Jorma Kuusisen kirjan 'Pakkalan poika pyhällä alttarilla', jossa hän kertoo isänsä uskoontulosta vuonna 1951 Konginkankaan Liimattalan kylässä. Naapuritalossa oli hengellinen kokous, ja sinne astui Viljami Kuusinen ja sanoi sanat: "Kelpaako tällainen mies Jumalalle?"

Minua koskettavat nuo sanat. Minua koskettaa tuo nöyryys

Toisten nöyryys on kaunista, mutta nöyrytmisen haasteen eteen itse joutuessaa on älyttömän vaikeaa. Minulla ainakin. Entä muilla?

Olen kuullut monia uskoontulotarinoita, mutta kaikista ei paista yhtä suuri nöyryys kuin Viljamin lauseesta. Joskus tarinat kuulostavat paremminkin siltä, että Jumala on saanut suurenkin kalan saadessaan minut. Jotenkin nuo tarinat eivät vedä puoleensa yhtä vahvasti kuin tämä!

Vuosi tai kaksi sitten ajoin Jyväskylän keskustasta Siltakatua pitkin kohti Kuokkalaa. Sataman kohdalla ennen siltaa kadun ylitystä odotti vanha pariskunta suojatien reunassa. Hiljensin vauhtia, pysähdyin suojatien eteen, ja pariskunta köpötteli hitaasti tien yli. Tien toiselle puolelle päästyään mies kääntyi hitaasti minuun päin, nosti hitaasti käden hattunsa reunaan ja nosti –hitaasti edelleen- hattunsa korkealle ilmaan minulle

kiitokseksi. Kun ajoin tietäni eteenpäin, purskahdin itkuun! Minusta tuntui siltä kuin olisin saanut arvokkaan lahjan: toisen ihmisen nöyrän kunnioituksen.

Minua kosketti tuo ele. Sanoja ei tarvittu. Minua kosketti tuo nöyryys.

On tulossa joulu. Joulukertomus on täynnä nöyriä elementtejä. Taivaan kuningas jättää kuninkuutensa taakseen, ja suostuu jumalaiseen suunnitelmaan: syntymään ihmiseksi. Voisi ajatella, että Taivaan kuninkaan tietä olisi taivaasta hieman pehmennetty erityisvarotoimin ja erityistoimenpitein – mutta mitä vielä! Keskelle vaan kaikkea sitä kipua ja

kurjuutta, mikä on monen osana tässä elämässä! Taivaan kuninkaan syntymän kunniaksi ei järjestetty taivaasta hotellivarauksia, vaan 'heinillä härkien kaukalon nukkui lapsi viaton'.

Marialla oli nöyrä mieli kun hän kuuli taivaallisesta valinnasta. Hän sanoi: 'Minä olen Herran palvelijatar. Tapahtukoon minulle niin kuin sanot.' Ja puhkesi ylistykseen: 'Minun sieluni ylistää Herran suuruutta, minun henkeni riemuitsee Jumalasta, Vapahtajastani, sillä hän on luonut katseensa vähäiseen palvelijaansa...' (Luukas, luku 1)

Nainen parin tuhannen vuoden takaa, mies Konginkankaalta 50 vuoden takaa, ja mies vuoden parin takaa Siltakadulta – kaikki ovat nöyryydellään tehneet

minuun vaikutuksen. Marian ovat toki muutkin huomanneet. Ehkä nöyryys asettua Jumalan välikappaleeksi aivan ennenkuulumattomassa missiossa (kohdunvuokraus taivaalliselle vuokralaiselle!) on yksi syy tähän arvostukseen.

Riikosen Seppo lainasi minulle pari viikkoa sitten äärimmäisen mielenkiintoisen englanninkielisen kirjan. Se on kreikkalaisen Athos-vuoren munkin Porphyrioksen (1906-1991) 'Wounded by love' (Rakkauden haavoittama). (Kirja on koottu munkin muistiinpanojen ja keskustelujen pohjalta hänen kuolemansa jälkeen). Siinä kirjassa on monelle meistä protestanteista nielemistä, luulisin! Se on uskomaton kirja! Muuta on vaikea sanoa. Uskomaton ja upea ja syvälinen ja ihana kirja. Munkin nöyryys on sitä luokkaa, että me tavallisen elämän keskellä elävät kilvoittelijat vain ihmettelemme sitä. Ihmettelemme myös ihmeitä, joista kirjassa kerrotaan idän uskon tavoin hyvin pienieleisesti, mutta selkeästi kuitenkin. (En ole saanut kirjaa vielä ihan loppuun. Joensuun ortodoksisesta kirjakaupasta sitä saa, mutta vain englanninkielisenä. Mahtavatko miettiä kirjan suomeksi kääntämistä? Tässä maassa olisi hyvälle syvällisyydelle tarvetta! Tätä kirjaa syvällisempää ja ihanampaa on vaikea kuvitella.)

Tekstiviesti

Tätä kirjoittaessani sain tekstiviestin toiselta Katulähetys-Sepolta eli Putkosen Sepolta: Nyt Taivas TV-7 auki ja brasi-

lialaista ylistyskonserttia katsomaan! Jätin tämän kirjoittamisen ja seurasin kahden tunnin ylistys- ja rukouskonserttia ja nautin näkemästäni suuresti.

Ensi kuulemalta nämä kaksi tapaa ylistää ja palvoa Jumalaa vaikuttavat hyvin erilaisilta: Munkki yksin luolassaan Athos-vuorella heittäytymässä maahan Jumalan eteen (prostratio) lukemattomia kertoja päivässä, päivästä toiseen, kuu-kaudesta toiseen, vuodesta toiseen - ja nuoret, kauniit ihmiset lavalla laulamassa ja tanssimassa suurella ulkoilmalavalla São Paulossa satojen, tuhansien ja miljoonien edessä. Jos kysyisin tämän lukijoilta, kumpi on esimerkki nöyryydestä, tiedän, mitä useimmat sanoisivat. Jälkimmäistä monet pitäisivät pahemman luokan itsensä esille tuomisena ja silkkana ylpeytenä. Vaan onko niin?

Eikö kysymys viime kädessä kuitenkin ole kutsusta? Munkki- ja nunnakutsua ei monelle ole annettu – miten muuten lisääntyisimme ja täyttäisimme maan?

Nöyryys – eikö se ole sitä, mitä Maria sanoi: 'Tapahtukoon minulle mitä sanot?' Että hyväksyy olosuhteensa, ominaislaadunsa ja kutsunsa - ja ne voi-ei-niin hankalat ihmiset, jotka Jumala on juuri minun tielleni lähettänyt. Ja lakkaa valittamasta kohtaloaan ja vertailemasta oikealle tai vasemmalle.

Miksi? 'Siksi jotta saisin mahdollisuuden kasvattaa lisää helmiä Jumalan kunniaksi', sanoi brasilialainen laulaja tänään TV7:ssä. Helmethän syntyvät kivusta! 'Helmi syntyy, kun eliön kuoren ja vaipan väliin joutuu vieras hiukkanen,

usein hiekanjyvä, joka häiritsee eliön toimintaa ja jota se alkaa kapseloida vuoroittaisilla aragoniitista tai kalsiitista ja sarveisineesta koostuvilla kerroksilla. Näin sanoo Wikipedian määritelmä. Ja meitä viisikymppisiä lohduttaa Wikipedian seuraava lause: Luonnossa helmen kehittyminen herneen kokoiseksi voi viedä noin 50 vuotta!!!

Kelpaako tällainen mies tai nainen Jumalalle? Kelpaa! Mieheni tykkää siteerata jatkoksi seuraavaa lausetta: 'But God loves us too much to leave us the way we are!' (Mutta Jumala rakastaa meitä liikaa jättääkseen meidät sellaisiksi kuin me nyt olemme!)

Nöyryys! Omaa nöyryyden astettaan tuskin kannattaa lähteä puntaroimaan. Mutta koska aito nöyryys on koskettavaa, ja monet meistä haluavat olla jättämässä muistijälkiä kanssamatkaajiiimme, aiheen pohtiminen ja rukoukseksi saattaminen on varmaan aiheellista.

Adventtinvirren numeron 2 sanoin (kun tämän kirjoittaminen on kallistunut ensimmäisen adventtisunnuntain aamuntuntien puolelle):

“Avaja porttis, ovesi, käy Herraas vastaan nöyrästi

– kun itse Taivaan kuningas sun tahtoo olla vierahas, suo ilovirtes kaikua, on siitä riemu taivaassa...”

Tämän virren mukaan Herraa vastaan tuleminen on nöyryyttä! Ja ilovirsiemme laulamisesta seuraa iloa taivaan asukeille! Annetaan sitä heille tänä jouluna!!

Sirkku Chambers

Vuosikokous 11.12.2008

Torstaina 11.12. raksahallissa pidetty yhdistyksen vuosikokous keräsi yhteensä 54 jäsentä, jotka olivat päättämässä vuoden 2009 toimintasuunnitelmasta ja budjetista.

Budjetista ja toimintasuunnitelmasta käytiin vilkas keskustelu, jonka jälkeen ne hyväksyttiin pienin muutoksin.

Yhdistyksen puheenjohtajana jatkaa yhdeksättä vuotta **Pekka Arposuo**.

Seuraavaksi kaksivuotiskaudeksi hallitukseen valittiin **Artturi Anttila** ja uusina jäseninä **Tapio Virokannas** ja **Mirja Salminen**.

Vuosikokous pidettiin uuden raksahallin lounaskahvilatiloiissa.

Asunnottomien yön vaalipaneeli

Asunnottomien yön tapahtumassa 17.10. järjestettiin Kankitiellä vaalipaneeli, johon oli kutsuttu kaikkien puolueiden edustajat. **Markku Leinonen** kokosi illan keskustelut yhteen.

Pipsa Wilhelms (kokoomus)

Pipsa Wilhelms kertoi, että asunnottomuus ei ole itseä henkilökohtaisesti kovin paljon koskettanut. Näkökulmaa syrjäytymiseen on kuitenkin tullut vapaaehtoistyössä seurakunnassa. Köyhyys voi sittenkin olla lähellä. Se voi olla jopa naapurissa ovikellonsoiton takana. Wilhelmsin mukaan asunnottomuus ja köyhyys ovat hyvin monisyisiä asioita ja pohdiskeli, mahtoiko kukaan tuntea niitä täydellisesti?

Ihmisellä voi olla huonoa tuuriakin (esim. työnantaja kohtavat ongelmat). Jyväskylässä on pantu paljon painoa imagon rakentamiseen, mutta Wilhelms on epäilevä sen suhteen, vastaako tämä imago todellisuutta. Ihminen ei ole tilasto ja köyhyys ja asunnottomuus ovat häpeäpilkkuja Jyväskylässä. Kaikki keinot on otettava käyttöön ja kysyttävä, voiko yksityissektorilta saada sellaisia palveluita, joilla päästäisiin ongelmien syihin.

Sosiaalitoimi ei yksin riitä vaan, tarvitaan erilaisia yhdistyksiä ja yhteisöjä. Ne ovat hyviä kumppaneita, jotka saavat aikaan asioita, joita ei syntyisi kaupungin viranomaisien tuottamina. Jokaisella on oikeus omaan kotiin ja työhön. Wilhelmsiä huolettaa nuorisotyöttömyys. Ei ole olemassa mitään valmiita toimintareseptejä.

Viime aikoina hän on miettinyt jopa vanhan sanonnan paikkansa pitävyyttä. Sen mukaan ihmiselle ei anneta enempää kuin hän jaksaa kantaa. Wilhelmsin mukaan yhteisöllisyys on katoamassa ja yksilöllisyyttä korostetaan. Lähellä olevien ihmisten muistaminen ja toimiminen heidän hyväkseen on tärkeää.

Raimo Sopo (keskusta)

Raimo Sopo kertoi, ettei hänellä ole henkilökohtaisia kokemuksia työttömyydestä ja asunnottomuudesta omalla pitkällä urallaan. Toimiessaan sosiaali- ja terveystalouden puheenjohtajana hän on tullut tuntemaan ongelmakenttää ja sitä työtä, jota tällä alueella tehdään mainiten erityisesti katulähetysten toiminnan.

Sopo painottaa työllisyyskysymyksen hoitamisessa terveiden työpaikkojen olemassaoloa ja syntymistä, mikä "imee" työttömyysongelmaa pienemmäksi. Ehkä sosiaalilautakunnan alaisuudessa toimiva työllisyysjaosto olisi hyvä asia. Hän nosti esille myös sosiaaliset yritykset ja Jyväskylän nuorisotasunnot.

Sopo painotti, että samoista rahoista kamppaillaan. Kunnassa on monia tärkeitä toimialoja, esim. opetuksen ja sosiaali- ja terveydenhuollon alueilla ja jokainen yrittää luonnollisesti imeä rahaa omalle sektorilleen. Päätäjät ovat sitten tässä vaikeassa välissä päättämässä, miten rahat jaetaan. Mahdollisuudet ovat rajalliset, rahaa vain ei aina ole. Kyse on myös yhteisvastuullisuudesta vaikeassa kansainvälisessä markkina-tilanteessa. Sopo painottaa arvokeskustelun käymistä niin henkilökohtaisesti kuin laajemminkin puolueissa. Panostetaanko nyt oikealla tavalla? Hän toivoo uuden asennoitumisen syntymistä.

Kari Lahti (KD)

Kari Lahti kertoi joutuneensa omassa työssään tekemisiin illan asioiden, syrjäytymisen, työttömyyden ja asunnottomuuden kanssa. Sen vuoksi hävettää vieläkin enemmän, hän kertoi. Tilastoilla ei voi ylpeillä. Luvut ja tilastot kertovat jotain mutta yksikin asunnoton on liikaa. Hän kertoi olleensa mukana päihdepuolen toiminnassa jo 15 vuotta. Lahti näkee tärkeänä sosiaalipuolen budjetin puolustamisen uudessa valtuustossa. Myös työttömyyden ja ruoka-asian hoito on tärkeää.

Hänen mukaansa ei kukaan päättä nuorena tulla alkoholistiksi. Hän ei ole koskaan tavannut ketään, jonka lapsuuden haave olisi ollut asunnottomuus. Kukaan ei ole peruskoulussa tai kansakoulussa kertonut, että minusta tulee isona asunnoton. Ei. Asunnottomuus ei ole pelkästään sitä, ettei ole ovea, jossa on oma nimi, kynnystä, jonka yli käydä ja kuulla, kuinka ovi sulkeutuu kertoen, että olen kotona ... turvassa. Asunnottomuus on seuraus kriisistä: ihmissuhteiden kariutumisesta, perheen hajoamisesta, henkilökohtaisen talouden romahtamisesta, vankeuteen liittyvistä kysymyksistä, työn perässä liikkumisesta. Opiskelijatkaan eivät säästy asunnottomuudelta.

Riippuvuudet voivat viedä elämää siihen malliin, että asuinympäristön rajat, odotukset ja säännöt tulevat vastaan. Asuminen kriisiytyy ja tulee häätö. Meneillään olevassa asunnottomuusohjelmassa on jotain oikeaa. Tarvitaan enemmän kuin pelkkä seinät ja katto sekä nimi oveen. Pelkkä asunto ei korjaa aina tilanteita ja asunnottomuuden syitä. Tarvitaan ihmistä huomioitavaa tukea. Sitä työtä tehdäänkin, muttei tarpeeksi. Asuntojen määrää on lisättävä mutta tarvitaan myös työtä asunnottomuuden syiden poistamiseksi.

Timo Aalto (perussuomalaiset)

Timo Aalto toi esille, että illan alkuosan ohjelmassa syylitettiin yhteiskuntaa. Tästä asiasta Aalto kertoi olevansa eri mieltä. Syrjäytyminen ei aina ole yhteiskunnan vika. Myös käyttäytymismallit ovat tärkeitä. Hän oli kiinnittänyt huomionsa myös siihen, että EU:n myötä Suomeen on tullut ulkomailta kerjäläisiä. Autettavia on myös täällä Suomessa. Katulähetys edustaa Aallon mukaan kristillisyyttä parhaimmillaan. Hän myös tiedusteli, saavatko kirkkoon kuulumattomat apua (Vastaus oli myönteinen). Aallon mukaan kolmannen sektorin palveluista on pidettävä kiinni.

Aalto kiinnittäisi huomiota myös pienrittäjien kuluihin ja työttömyysvakuutusmaksuun, joka olisi kyseenalaistettava.

Hänen mukaansa pätkätyöt ovat ongelma, mikä lisää ajoittain työttömyyttä. Hän mainitsi myös valtion keräävän viinasta verotuloja.

Mauri Jukarinen (SKP)

Mauri Jukarinen kertoi olevansa pape-ri-työläinen ja antoi kiitoksensa Jyväskylän Katulähetyksen hienosta toiminnasta. Kristillisyydessä ja kommunismissa on paljon yhteistä, tietyllä tavalla kyse on samasta aatteesta. Jukarinen puuttui illan alkuosan informaatioon, jossa esiteltiin yhdistyksen taloudellista tilannetta, myös velkoja. Hänen mukaansa ei ole mikään häpeä, jos köyhiä autetaan ja tämän toiminnan vuoksi tulee velkaa. Tällaisen työn takia kannattaa tehdä lisääkin velkaa. Olisi irvokasta, jos joku tulisi perimään tätä velkaa takaisin. Jukarinen myös kritisoi kapitalismin julmaa menoa yhteiskunnassa. Rikkaille jaettiin optioina miljardeja mutta kun lama uhkaa, kutsutaan tavalliset veronmaksajat apuun. Köyhät on kutsuttu talkoisiin kapitalistin hyväksi ja rahat otetaan tavallisen työläisen selkänahasta.

Avustuksena annettavien ruokapussien hän näki tulevan suomalaisille kalliiksi, sillä maamme on nettomaksajana EU:ssa. Kolmatta sektoria käytetään hyväksi. Köyhyyttä ei Jukarisen mukaan pidä hyväksyä.

Vaikka katulähetyksen piirissä tehdään hyvää työtä, niin asunnottomuus on hänen mukaansa kuitenkin yhteiskunnan asia. Sitä ei saisi jättää katulähetyksen vastuulle. Yhteiskunnan tulisi hoitaa asunto-ongelma niin hyvin, että aatteellisten yhdistysten ei tarvitsisi puuttua asiaan. Pitää rakentaa yhteiskunta, joka ei tarvitse kolmatta sektoria.

Markku Väätäinen (SDP)

Markku Väätäinen valotti köyhyyden ja syrjäytymisen laajaa ongelmakenttää, jonka piirissä Jyväskylän Katulähetys on toiminut saavuttaen erinomaisia tuloksia. Fyysisen asunnottomuuden lisäksi tulevat myös mielenterveys-, päihde-, huumeongelmat. Työtä tehdään myös kriminaalihuollon, maahanmuuttajien ja vammaisten parissa. Väätäinen piti tärkeänä kohtuuhintaisen vuokra-asuntotuotannon elvyttämistä.

Hän piti hyvänä sitä, että Jyväskylä lähtee mukaan valtion hankkeeseen puolittaa asunnottomuus. Tukiasumisen järjestämisessä kolmannella sektorilla on Väätäisen mukaan paras kokemus ja se on vastannut sen järjestämisestä. Väätäinen nosti esille sekä julkiset palvelut että kolmannen sektorin toiminnan.

Sosiaalisen yritystoiminnan, joka ottaa vastuuta tuetusta työllistämisestä, Väätäinen näki hyvänä ajatuksena. Näin voitaisiin työllistää osatyökykyisiä ihmisiä, joita vapaat markkinat eivät ota vastaan. Asumisen ympärille voidaan rakentaa toimintaa palvelemaan kokonaisvaltaista kuntoutusta. Hän myös katsoi syrjäytymisen erilaisten ilmenemismuotojen, työttömyyden, asunnottomuuden, köyhyyden jne. kulkevan käsi kädessä.

Väätäisen mukaan on häpeä, että syrjäytymistä ja siihen liittyviä ongelmia ei ole kyetty kunnolla hoitamaan. Katulähetys on ollut oljenkorsi monille perheille ja yksinhuoltajille. Niin kauan kuin on ongelmia, myös ruoka-apu saa täyden tuen.

Nico Holmberg (vihreät)

Opiskelijana **Nico Holmbergillä** oli myös omakohtaista kokemusta vaikeasta asuntotilanteesta syksyiltä 1992. Holmberg tahtoi suunnata puheet konkretiaan. Valtiolla on varaa, mikä näkyy parempituloisten elämässä. Kuntatalouden piirissä Holmberg painotti sosiaalisen asuttamisen lähipalveluja. Se madaltaa kynnystä avun saamiseen ja katkoo aikaisemmin poikki syrjäytymisen kehii. Kolmannen sektorin etuna hän näki sen, että organisaatio on kunnossa ja on myös tekemisen taitoa. Jos ei, niin ei ole vastuutakaan.

Holmbergin mukaan yhteiskunnan on

kuitenkin kannettava vastuunsa, mutta kolmas sektori on joustava ja nopea muuttuvissa tilanteissa. Kolmas sektori täydentää ja tuo omakohtaisen kokemuksen. Julkinen sektori hoitaa oiretta, ei syytä. Riittävä potilaskontakti on tärkeä. Ulkoistaminen ei ole avain onneen, vaan omaa toimintaa on kehitettävä, kun on kysymyksessä esimerkiksi nopean avun antaminen ja saaminen tai ongelman laajentumisen estäminen. Täysi vastuu ei saa kuitenkaan valua kolmannelle sektorille. Tarvitaan pitkäjänteisyyttä.

Ilkka Pernu (vasemmistoliitto)

Ilkka Pernu kertoi saaneensa kosketuskohtia syrjäytymiseen yli 30 vuotta jatkuneella työurallaan psykiatrisen hoidon parissa. Kokemusta on kertynyt myös kaupunginvaltuutettuna ja kaupunginhallituksessa. Päättäjät eivät saa hänen mukaansa tuudittautua siihen, että asiat ovat hyvin. Työttömyysongelmaa ei saa unohtaa.

Isona haasteena hän näki myös vaikeasti työllistyvät ihmiset, joita varten tarvittaisiin oma työllistämispolitiikkansa. Pernun mukaan yhteiskunnassa tarvitaan kolmatta sektoria ja hän havainnollisti käsitystään kertomalla kokemuksistaan Pohjois-Italiassa. Virallinen järjestelmä ei aina tavoita avun tarvitsijoita. Vertaistukitoiminnassa terapeuttinen vaikutus on hyvä. Ammatityön ja kolmannen sektorin tulisi olla yhteistyössä. Julkinenkin puoli on tärkeä, eikä se hoida vain oiretta.

Se, että kaupunki ei vielä ole alkuunkaan valmis, tulee ilmi syrjäytyneiden suuressa määrässä. Syrjäytymisen aiheuttamana suurimpana vauriona ihmiselle Pernu pitää itsetunnon, elämisen tahdon ja tulevaisuususkon murenemista.

Paneelin sihteerinä toimi Markku Leinonen.

Rakkautensa kokoinen jokainen on

Tommi Tabermanin rakkausluento seurakuntakeskuksessa lokakuussa 2008

Jyväskylän kaupunkiseurakunnassa on viisi vuotta pyörinyt rakkausluentosarja, jonka juhlapuhujaksi oli saatu yksi maamme tunnetuimpia nykyrunoilijoita ja rakkaus asiantuntijoita, Tomi Taberman. Diakonissa Eeva-Riitta Kukkonen pohjusti luennon tervetuloitovotuksella, osin Tabermanin persoonaan viitaten. Tästä luento alkoi.

Rakkausko naurunalaista?

Tommi aloitti luentonsa toteamalla, että rakkauden puolustuksessa tässä maassa kohtaa vielä naurunalaiseksi tuloa. Silti kukaan ei koskaan halua, etteikö hän haluaisi rakastaa tai tulla rakastetuksi. Rakkauden vaje on valtava ja niinpä Jokelan ja Kauhavan traagiset tapahtumat pakottavat meidät perusasioiden äärelle. Mitkä ovat ne esteet, jotka estävät meitä kokemasta sen läheisyyden ja rakkauden, jotka nousevat ihosta, kosketuksesta, turvasta, sanoista, suudelmista ja välittämisestä? Olemme Euroopan kiusatuin kansa, mikä kunnia-arvo? Pelkästään työelämässä 20% ihmisistä – siis viidesosa – tulee kiusatuksi. Tätä taustaa vasten elämän perusta, sen pohjavirta, sen koko tarkoituksen ydin, rakkaus ei voi olla naurunalaista, ei koskaan, ei koskaan.

Suudelman voima

Tommi vie kuulijansa pienelle aikamatkalle ja kysyy “Kuka aloitti tämän aamun suudelmalla?” Jollekin kysymys voi olla naiivi, mutta sillä on toinenkin näkökulma. Noin kuuden sekunnin kiihkeä suudelma vähentää puolet avioeroista. Jos ajattelemme vähänkään tätä, ymmärrämme mitä se merkitsee vaikkapa lapsen terveille kehitykselle. Siitä tulee jo sosiaalipoli-

tiikkaa. Lisäksi ne jotka suutelevat, elävät noin 5 vuotta enemmän, saavat enemmän palkkaa ja ovat enemmän tyytyväisiä kuin muut. Meillä ei ole saavutettuja etuja rakkaudessa. Ne on joka päivä lunastettava uudelleen. Rakkauden ehto on aika ja tila. Kaikki on luotava ja sama pätee rakkauteen.

Hetekka-Suomi

Luennoitsija irvailee hetekka-Suomen, vesisänky-Suomen ja konesänky-Suomen välillä. Vanhempi väestö on laitettu alulle hetekassa ja siitä on tullut juureva vastuunsa kantava väki. Vesisänkykokemus kirjoittajalle on kauhistus, kohteen liukuessa karkuun ja konesänky sukupolvella ei enää liiku mikään ilman napin painallusta. Me olemme Euroopan hieroituin kansa, koska kosketuksen puute on niin kova, että hierojakin tekee siinä oman osuutensa. Mitä eniten toivomme? ... 95% vastaa, hellyyttä. Meillä asuu miljoona ihmistä yksin.

Rakastaminen on rohkeuden laji. Suomalainen kokee olevansa turvassa silloin, kun hän on kaukana toisista, metsässä, mökillä, missä vain. Mikä ajatus. Kun ke-

sämökin rantaan tulee lastu, suomalainen ajattelee, että siellä on toinen ihminen, siis vihollinen. Tommin mukaan tämä perkeleen kirvesmies on jäänyt meihin asumaan ja kuiskailee, että siellä on vihollinen. Tutkimuksen mukaan meidän turvamme on poliisissa, armeijassa ja perheessä – tässä järjestyksessä. Muualla maailmassa perhe tulee kirkkaasti ykkösenä.

Kolme ihmesanaa

Meillä on kolme arjen rakkauden sanaa käytettävissämme ja elämä sujuu. Kiitos, Anteeksi ja Rakas. Miksi nämä on niin vaikeat sanoja? Siksikö että pelkona on kasvojen menetys. Kun ihminen menettää kasvonsa, hän myös paljastaa itsensä. Intohimo on parisuhteen voima. Juuri me pääsimme tälle ainutlaatuiselle matkalle, elämään tähän maailmaan. Miksi tuhoamme sen? Miksi emme pelasta sitä rakastamalla? Tommi toteaa, että Suomen kansan vanhat sananlaskut ovat kamalia. “Kel onni on, se onnen kätkeköön”. Heti kun synnyimme, saimme ensimmäisen kielen, joka on äidin iho. Mitä enemmän me toistamme tämän, sitä paremmin voimme.

Murrettu leipä

Murrettu leipä on rakkauden lippu. Todellisuudessa vain murrettu leipä voi olla kokonainen leipä, sillä ahneus ja itsekkyyys on lähteenä sille, jonka kanssa ei voi rakastaa. Jakaminen on syvä kokemus ja koko universaalisen ihmisyyden kokoinen peili. Siitä syntyy hyvä hetki ja sen edellytys on, että itsekin annat. Haava vai siemen – siinä kysymys, kummanko haluamme jättää jälkeemme kun täältä lähdemme. Meidän tulee antaa omastamme myös nälänhätää kärsiville lähimmäisillemme. Tästä syntyy solidaarisuuden kehä johon kaikki olemme kutsutut. Solidaarisuus, lämmön kehä ja intohimo, antaa enemmän kuin on, siinä ihmisen kutsun ydintä.

Seppo Riikonen

Varapyörä-projekti sai vetäjän

Katarina Pölkki sai tietää Katulähetyksen Varapyörä -projektista varsin myöhäisessä vaiheessa. Ystävä neuvoi työpaikkoja etsinyttä Katarinaa tekemään nettihaun. Se oli hyvä neuvo. Projektinvetäjän paikka oli auki Katulähetyksessä ja hakuaika juuri umpeutumassa. Syyskuun puolivälissä energinen nainen aloitti jo uudessa toimessaan.

Katarina kertoo, kuinka hän nyt tuntee olevansa oikeassa paikassa ja tekevänsä "oman tuntuista" työtä. Työ on vaihtelevaa ja mielenkiintoista. Voi olla tekemisissä ihmisten kanssa ja solmia kontakteja, mennä erilaisiin tilanteisiin ja suunnitella niitä. Ensimmäistä kertaa olen nyt myös sellaisessa työpaikassa, jossa saan kertoa avoimesti kristillisestä uskostani, toteaa Katarina.

Projektin tavoite

Varapyörän tavoitteena on työllistää pitkäaikaistyöttömiä ja ohjata heitä kohti omaa työllistämispolkuun. Hankkeella pyritään syrjäytymisen katkaisuun ja ehkäisyyn sekä työllistyvyyden edistämiseen. Kohderyhmänä ovat palkkatuella, TEV:ssä, työharjoittelussa tai oppisopimuksella olevat. TE -keskuksen rahoittaman projektin ensimmäisen vaiheen on määrä päättyä syyskuussa 2011. Sen jälkeen odotettavissa on vielä kahden vuoden jatko aika. Käytännössä toiminta pitää tällä hetkellä sisällään ruoka- ja kotipalvelun. Katarina kertoo ateriakuljetuspalvelun olevan suunnitteilla. Katarina on ottanut vastattavakseen myös uuden Raksa -hallin ruokalatoiminnasta.

Monitoiminen Katarina on lähtöisin Kyyjärveltä. Hän syntyi viisilapsisen yrittäjäperheen keskimmäisenä. Kristilliset elämänarvot tulivat tutuiksi lapsuudenkodissa. Katarina kertoo olevansa jo kolmannen polven helluntailainen ja pitää tärkeänä perinteisen järjestyksen mukaisena elämää. Tärkeimpänä hän mainitsee Jumalan, jota seuraavat lapset, terveys ja seurakuntayhteys.

Yrittämisen ja menemisen veren perintönä saanut nainen lähti Kyyjärveltä 32 vuotta sitten. Olin silloin 16 -vuotias, kun

muutin yksin Jyväskylän Laajavuoreen, kertoo Katarina ja kauhistelee nyt naurahtaen silloista tilannettaan. Hän itse ei mitenkään voisi tämän ikäistä tytärtä päästää lähtemään yksin kotoa.

Koti ja lapset ovat tärkeitä Katarinalle. Karolina 17 v ja Alekski 15 v pitävät huolen siitä, että kotonakin tapahtuu, unohtamatta myöskään parivuotiasta mäyräkoira Naattia. Oman tyttären hengellinen elämä ja kasvu puhuttelivat minua kesällä 2007, kertoo Katarina hengellisen elämänsä viime vaiheista. Auttavaisen, avoimen ja helposti lähestyttävän Katarinan periaatteisiin kuitenkin kuuluu, että monia henkilökohtaisia, syviä ja koskettavia asioita ei niin vain tule repostella lehtien palstoilla.

Monipuolinen elämäkokemus

Varapyörä -projektin myötä työmatkani lyheni huomattavasti, kertoo Jyväskylän keskustassa asuva Katarina iloisena. Hän kuvailee myös työhistoriaansa. Kodinhoitajaksi ja lähikasvattajaksi alun perin koulutautunut nainen on ehtinyt

olla monessa mukana. Hän on työskennellyt lastenkodissa ja nuorisokodissa, palveluohjaajana psykiatrisessa hoitokodissa, Haukkarannan koulun asuntolassa, päiväkodissa ja kiinteistönvälittäjänä. Elämänsä historiaan mahtuu myös kahden ja puolen vuoden ajanjakso Kanadan Montrealissa 1990 -luvun alkupuolella. Kokemusta ja näkökulmia elämään on siis syntynyt.

"Elämä kantaa", sanoo Katarina, "on uskallettava vain luottaa". Runsaan kahden kuukauden ajanjakso Jyväskylän Katulähetyksessä on jo osoittanut, että tällä elämänohjeella on kantavuutta. "Myrskytuuli", luonnehtii Katulähetyksen toiminnanjohtaja haasteisiin rohkeasti tarttuvaa naista. Uskallus ja usko ovat tärkeitä elämässä, neuvoo Katarina. Tähän sisältyy hänen mukaansa sekä hengellinen että käytännön toimintaa koskeva ulottuvuus. Katarina tahtoo edistää lähellä ja ympärillä olevien ihmisten hyvinvointia ja jaksamista.

Markku Leinonen

Helena Konttinen, vuoden 2008 katulähetystyöntekijä

Sinut on valittu vuoden 2008 Katulähetystyöntekijäksi. Miltä nyt tuntuu?

Olin yllättynyt, iloinen ja kiitollinen, että työtoverit näin huomioivat kau- niilla tavalla. Lämmitti mieltä ja tippa tuli silmäkulmaan, toteaa Jokapäiväinen leipä-projektin projektipäällikkö Helena Konttinen.

Mitä olet tehnyt ennen Katulähetystä?

Valmistuin 1989 lastentarhan opetta- jaksi ja olen ollut töissä päiväkodeissa. Halusin vaihtaa alaa ja suuntauduin projektitöihin. Toimin ensin EU-ra- hoitteisissa kylien kehittämishankkeissa vetäjänä.

Viimeisin työni oli Jämsän seudun koulutuskeskuksessa kahden hankkeen projektisihteerinä määräaikaistyössä. Ennen Katulähetystä olin jonkun aikaa työttömänäkin.

Mitä teet Katulähetyksellä?

Olen ollut Katulähetysten hallituksen jäsen 3½ vuotta. Katulähetys on ollut lähellä sydäntä pitkään. Kesältä 2007 aloitin työn Jokapäiväinen leipä-pro- jektissa.

Tehtävä on jakaa ruokaa vähäosaisille ihmisille. Kyse on työllistämiprojektista, joka saa rahoituksen TE-keskukselta. Minä ja Laura Luukko olemme kokopäi- väisiä työntekijöitä. Tavoitteenamme on, että voimme työllistää pitkäaikaistyöttö- miä 13-15 kuukaudessa. Olemme sijoit- taneet heidät Ruokapankin toimintaan sekä yhteistyökumppanin Viisi leipää ja kaksi kalaa ry:n ylläpitämään kahvila Cafe Agapen toimintaan, jonka uudet toimitilat avataan joulun alla samassa talossa Sammonkadulla, missä leipäpro- jektikin toimii.

Mitä ajattelet ruokajonoista?

On surullista, että ruokajonoja on hyvinvointivaltiossa. Yhteiskunta ei ole pystynyt omilla palveluillaan pitämään huolta kansalaisistaan. Kolmannen sektorin tehtäväksi on jäänyt huolehtia vähävaraisista ja syrjäytymisuhan alla ole- vista ihmisistä. Toisaalta olen iloinen ja kii- tollinen, että voimme välittää apua näille ihmisille. Koen tekeväni kutsumustyötä. Toivoisin, että kaupungin päättäjätkään eivät unohtaisi näitä vähäosaisia ihmisiä, jotka ovat meidän keskellä, vaan pyritään tukemaan tällaista työtä, joka auttaa heitä. Samoin, että työllistämismäärärahoja ei leikattaisi. Tämä on ennalta ehkäisevää toimintaa, joka tuo säästöä.

Mitkä asiat elämässäsi ovat tär- keitä?

Tulin uskoon 18 vuotiaana ja siitä lähtien hengelliset asiat ja Raamatun opetus on ollut keskeisellä sijalla. Tämän Jumalan sanan ohjeista ja suhteesta Jeesukseen on tullut elämää kantava voima. Perhe; puo- liso ja lapset sekä seurakunta ja työ ovat tärkeitä. Avioliittoleiriltä olemme saaneet asioiden priorisoinneista hyvää opetusta ja haaste on toteuttaa sitä. Ystävät myös ovat tärkeitä. Asumme maalla vanhassa talos- sa, jossa on työtä. Rentoudumme kesällä mökillä ja luonnon keskellä. Tämä vaihe elämässä on työn täyteistä eikä kaikkea ehdi tehdä mitä haluaisi ja kaipaisi.

Seppo Riikonen

D-SykeTalo
PENSIONAATTI OY

Psykiatrasta hoitoa
puh. 020-7291850
www.p-syketalo.fi

Gummeruksenkatu 5,
40100 JYVÄSKYLÄ
618 373 tai 0500-542 002
Fax (014) 618 374
myynti@veopc.com

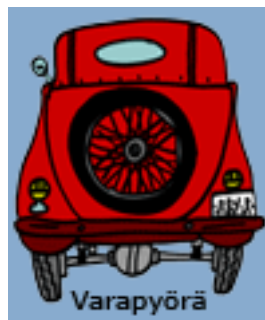
TR FIX & PESU

MEDIA CABINET

4m.fi

Oivalla digiajan mahdollisuudet
www.kopijyva.fi

GALLELA OY
Tikkutehtaantie 2,
40800 Vaajakoski
Puh. 010 5858 260

www.jyvaskylankatulahetys.fi

Työntekijöiden ja hallituksen yhteinen virkistysmatka suuntautui syyskuussa Saksaan, Reinin ja Moselin laaksoon.

**Kantakaa
toistenne
kuormia, ja niin
te täytätte
Kristuksen lain.
(Gal. 6:2)**

**Jyväskylän
Katulähetys ry**

Kankitie 10
40320 Jyväskylä
0400-642442

[www.jyvaskylan-
katulahetys.fi](http://www.jyvaskylan-katulahetys.fi)

Kutsu

Joulun evankeliumi

SANOIN JA SÄVELIN

Laulutaiteilija Viktor Klimenko

Jyväskylän Katulähetyskeskuksen vieraana

Huhtasaaren kirkossa 17.12.2008 klo 10.00

Ohjelma

Juonto: Esko Jantunen

Yhteislaulu

Tervehdyksen sanat: Talouspäällikkö Erja Moisio

Kauneimmat Joululaulut konsertti: Viktor Klimenko

Joulusaarna: Pastori Mauri Tervonen

Siunaus: Sirkku Chambers

Joulukahvit: seurakuntasalissa

Jyväskylän

KATULÄHETYS

Vapautetut

Toimitus
Erkki Arvaja
Esko Jantunen
Seppo Riikonen

Kankitie 10,
40320 Jyväskylä
puh. 0400-642 442
www.jyvaskylankatulahetys.fi

Seuraava tiedotuslehti

1/2009 ilmestyy
15. päivänä helmikuuta.

Aineistot lehteen 31.1.2009 mennessä osoitteella Kankitie 10, 40320 Jyväskylä tai erkki.arvaja@kolumbus.fi
seppo.riikonen@jyvaskylankatulahetys.fi